

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 22C/61/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1410201849
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Matayová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2016:1410201849.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Janou Matayovou v právnej veci navrhovateľa: L. M. G., Y., D. XX.XX.XXXX, bytom H. X, 851 05 Bratislava, štátny občan SR, zastúpený: JUDr. Ján Čarnogurský, advokát, Dostojevského rad 1, 811 09 Bratislava, proti odporcovi: Ústav informatiky SAV, Dúbravská cesta 9, 845 07 Bratislava, zastúpený: JUDr. Peter Arendacký, advokát, Železničarska 13, 811 04 Bratislava, o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy, takto

r o z h o d o l :

Súd návrh v časti týkajúcej sa náhrady mzdy **z a m i e t a**.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 27.07.1998 domáhal, aby súd určil, že výpoveď, ktorá mu bola daná zo strany odporcu je neplatná a odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy od 29.06.1998 do dňa právoplatnosti rozsudku a trovy konania. Návrh odôvodnil tým, že u odporcu pracuje od mája 1989 na opätovné termínované zmluvy vedeckého pracovníka, pričom posledná zmluva bola uzavretá 12.12.1996. Dňa 26.02.1998 mu bola doručená výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce s uvedením dôvodu: „v súvislosti so zrušením výskumného oddelenia č. 215, ktorého pracovníkom ste boli do 31.12.1997“. Listom doručeným odporcovi 29.06.1998 oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Zrušenie oddelenia nebolo vopred prejednané so všetkými jeho pracovníkmi a nebola o tom informovaná ani Vedecká rada ústavu. Všetci traja pracovníci oddelenia vykonávali pred i po zrušení ten istý druh práce na tých istých zariadeniach, v tých istých pracovniach a laboratóriách. V dôsledku zrušenia oddelenia nedošlo ani k zrušeniu výskumných úloh. Navrhovateľ sa od 01.01.1998 stal spoluriešiteľom novej vedeckej úlohy „Experimentálne štúdium tvorby izolačnej vrstvy v povrchovej oblasti amorfných polovodičov“. Po oznámení o zrušení oddelenia 215 mu bola tiež ponúknutá účasť na riešení projektu zaoberajúcom sa modelovaním hydrochemického transportu podzemných vôd. S ponúknutým projektom súhlasil v medziach svojej kvalifikácie a okamžite sa začal oboznamovať s problematikou. Ako vedecký pracovník sa chcela seberealizovať prácou na problematike, ktorá bola náplňou činnosti oddelenia 215. Roky márne upozorňoval vedenie organizácie na neriešenie úloh zo strany zodpovedného riešiteľa a vedúceho oddelenia v jednej osobe a používanie prostriedkov na iné účely než boli určené. Toto svoje konania pokladal za skutočný dôvod výpovede. Následne navrhovateľ v konaní žiadal o priznanie náhrady mzdy v sume 53.389,- Sk so 17,6% úrokom z omeškania do 07.01.1999, kedy bola splatná posledná mzda, nakoľko pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú sa skončil 31.12.1998.

Odporca s podaným návrhom nesúhlasil a navrhol ho ako nedôvodný zamietnuť. Vo svojom vyjadrení uviedol, v SAV sa vytvárali oddelenia vedecko-výskumného úseku v súlade s riešenými projektmi. Preto aj v prípade ukončenia projektu, ktorý nemal nadväznosť v inom projekte, sa organizačná jednotka

zrušila a jej pracovníci sa stali súčasťou iného už existujúceho alebo novovytvoreného oddelenia. Tento postup sa uplatňoval niekoľko rokov bez konfliktov, prvý vznikol až v prípade L.. G. po roku 1995, keď sa sústavne odmietal zúčastňovať riešenia projektu, ktorý bol náplňou oddelenia, ktorého bol členom. Naviac projekt „Analyzátor fyziologických a patologických vlastností kože...“ rozplánovaný do konca roka 1997 nevažoval s nadväzujúcim projektom. Vedúci projektu L.. C. a jeho spolupracovník L.. O. sa rozhodli zapojiť do pripravovaného projektu „Submikrometrová a nanometrová elektrónová litografia“. Navrhovateľ však neprejavil záujem o začlenenie sa do tohto riešiteľského kolektívu a ani nepredložil vlastný návrh vedeckého projektu. Riaditeľ ústavu sa opakovane snažil problém riešiť hľadaním iného vhodného zaradenia navrhovateľa. Až koncom roka 1996, keď sa rozhodovalo, či má ústav s navrhovateľom uzavrieť novú zmluvu, navrhovateľ prejavil záujem o problematiku, ktorou sa zaoberal projekt F.. N., Y.. Po podpise novej pracovnej zmluvy a dočasnom záujme sa aj tento pokus skončil bezvýsledne. Po ukončení projektu 31.12.1997 zostalo nedoriešeným zaradenia navrhovateľa. Riaditeľ ho preto dočasne nechal nezaradeného s tým, že ho bude priamo riadiť. Zadal mu konkrétne úlohy súvisiace s prípravou navrhovaného projektu v problematike modelovania podzemných vôd. Po počiatočnom oboznamovaní sa s témou oznámil navrhovateľ riaditeľovi, že sa v danej problematike necíti byť odborníkom a ďalšie plnenie úloh v tomto smere odmietol. Až po všetkých neúspešných pokusoch sa riaditeľ rozhodol pre krajné riešenie, výpoveď. Výpoveď navrhovateľ prevzal osobne na pracovisku bez námietok, rovnako ako odstupné vo výške dvoch mesačných plátov. PO doručení jeho oznámenia o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní mu odporca písomne oznámil, že môže do práce nastúpiť ihneď. Dňa 07.08.1998 sa navrhovateľ dostavil k riaditeľovi ústavu, ale len preto, aby mu oznámil, že do práce nenastúpi.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 25.02.2004, č.k. 7C 234/1998-113, ktorým návrh zamietol.

Krajský súd uznesením zo dňa 08.02.2005, č.k. 5Co 266/2004-133 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec na ďalšie konanie s tým, že súd sa nezaoberal úmyslom zamestnávateľa pri zaradení navrhovateľa do prípravy projektu, či navrhovateľ ako pracovník práce na príprave projektu realizoval, aké boli výsledky jeho práce a dôvody, pre ktoré sa projekt nakoniec nerealizoval. Toto zistenie má podstatný význam pre posúdenie existencie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím zamestnávateľa o organizačnej zmene z 05.01.1998 a údajnou nadbytočnosťou zamestnanca. Rovnako zostalo nevyjasnené, či navrhovateľovi bola pred daním výpovede z pracovného pomeru ponúknutá práca v oddelení optických pamätí, či sa jednalo o vhodnú prácu pre navrhovateľa resp. či navrhovateľ túto prácu odmietol.

Rozsudkom zo dňa 07.12.2005, č.k. 7C 234/1998-146 súd určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná navrhovateľovi dňa 26.02.1998 je neplatná, odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady mzdy za obdobie od 29.06.1998 do 31.12.1998 sumu 53.389,- Sk so 17,6% úrokom z omeškania od 07.01.1999 do zaplatenia a náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 09.10.2007, č.k. 5Co 448/06-179, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade dovolania generálneho prokurátora rozsudkom zo dňa 21.12.2009, sp. zn. 4MCdo 17/2008, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 09.10.2007, sp. zn. 5Co 448/06 v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok Okresného súdu N. IV zo 07.12.2005, č.k. 7C 234/1998-146 v spojení s opravným uznesením zo 07.08.2006, č.k. 7C 234/1998-165 vo výrokoch o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy s príslušenstvom, o trovách konania a o poplatkovej povinnosti odporcu, a vo výroku o trovách odvolacieho konania, ako aj označený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV v uvedených výrokoch zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konania. Vo zvyšku mimoriadne dovolanie zamietol. Najvyšší súd svojim rozsudkom potvrdil rozhodnutie okresného aj krajského súdu v časti neplatnosti výpovede. Pokiaľ ide o priznanú náhradu mzdy, najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj krajského súdu je v tejto časti nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal otázkou, aký bol priemerný zárobok navrhovateľa, ktorý vzal za základ pre výpočet náhrady mzdy, ktoré obdobie považoval za rozhodné, a ako z hľadiska vymedzenia doby priznanej náhrady mzdy hodnotil skutočnosť, že odporca listom z 23.07.1998 oznámil navrhovateľovi, že môže ihneď nastúpiť na oddelenie optických pamätí.

V rámci vyjadrenia doručeného súdu na pojednávaní dňa 02.04.2012 si navrhovateľ uplatnil náhradu mzdy za obdobie od 01.07.1998 do 31.12.1998, a to 6x 380,06 Eur (spolu 2.280,38 Eur) spolu s úrokmi 17,6% od 01.10.1998 do zaplattenia. Na pojednávaní 17.06.2013 právny zástupca navrhovateľa konkretizoval uplatnenú náhradu na 2.280,38 Eur zo 17,6% úrokom z omeškania od 01.01.1999 do zaplattenia.

Na pojednávaní konanom dňa 11.07.2012 právny zástupca odporcu uplatnil nárok na započítanie odstupného vo výške dvojnásobku mesačného platu, ktorý bol pri ukončení zamestnania výpoveďou vyplatený navrhovateľovi.

Právny zástupca navrhovateľa namietol premlčanie tohto nároku.

Rozsudkom zo dňa 23.08.2013, č.k. 22C 61/2010-261 súd návrh navrhovateľa v časti náhrady mzdy zamietol.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 29.01.2014, č. k. 6Co 645/2013-273 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Krajský súd vo svojom uznesení vyslovil právny záver ohľadne nároku na vrátenie odstupného vznesený odporcom, že tento nárok je premlčaný. Poukázal na to, že navrhovateľ prevzal odstupné 29.05.1998, takže trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na jeho vrátenie (§ 243 ods. 3 Zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce) uplynula dňom 29.05.2001. Odporca si teda nárok na vrátenie odstupného neuplatnil v premlčacej dobe. Tiež uviedol, že odporca nemôže započítať nárok na vrátenie odstupného proti nároku navrhovateľa na náhradu mzdy. Poukázal však na to, že navrhovateľ v odvolaní špecifikoval uplatnenie náhrady mzdy už len za 4 mesiace, keďže zohľadnil odporcom poskytnuté odstupné. Bude potrebné ustáliť obdobie, za ktoré patrí navrhovateľovi náhrada mzdy, a teda zistiť, či pracovná náplň na oddelení optických pamätí umožňovala navrhovateľovi vykonávať prácu podľa pôvodnej zmluvy resp. či by došlo (vzhľadom na konkretizáciu tejto práce) k zmene obsahu pôvodnej pracovnej zmluvy. Iba také pridelenie práce, ktoré by zodpovedalo obsahu pôvodnej zmluvy, by malo v prípade jeho odmietnutia navrhovateľom, za následok zánik nároku na náhradu mzdy za zvyšné obdobie.

Na pojednávaní konanom dňa 11.05.2016 súd pripustil zmenu petitu návrhu tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.520,24 Eur titulom náhrady mzdy za obdobie od 01.09.1998 do 31.12.1998 spolu s 17,6% úrokom z omeškania ročne od 15.11.1998 do zaplattenia.

Na pojednávaní konanom dňa 08.06.2016 súd na návrh navrhovateľa pripustil zmenu petitu návrhu tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.10.1998 do zaplattenia, odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.11.1998 do zaplattenia, odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.12.1998 do zaplattenia, odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.01.1999 do zaplattenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, výsluchom svedkov L.. U. C., L.. S. N., F.. O. N., L.. U. O., L.. A. C., F.. S. M., pracovnou zmluvou zo dňa 12.12.1996, listinou označenou ako „výpoveď“ zo dňa 26.02.1998, listinou na č.l. 7 zo dňa 24.06.1998, listinou na č.l. 24 zo dňa 23.07.1998, listinou na č.l. 98 zo dňa 22.01.2004, oznámením výšky priemerného mesačného zárobku zo dňa 15.12.2011 spolu s prílohami, správou z pracovnej cesty - seminár TCOF '97 zo dňa 11.02.1997, pracovnou náplňou navrhovateľa zo dňa 30.04.1992, pracovnou náplňou L.. A. C. zo dňa 30.04.1992, listinou na č.l. 327 zo dňa 16.07.1998, pracovnou náplňou F.. O. N., Y.. zo dňa 30.04.1992, ekonomickou správou za rok 1997, pracovnou zmluvou F.. O. N. z 10.12.1993, žiadosťou o grant z 19.01.1998 a zistil nasledovný skutkový stav:

Z výsluchu navrhovateľa súd zistil, že zotrval na podanom návrhu vrátane jeho doplnení. Organizácia sa s ním pôvodne pokúsila uzatvoriť pracovný pomer dohodou, kde riaditeľ vyslovil ultimátum, že buď odíde dobrovoľne alebo mu bude daná výpoveď. Nesúhlasil s tvrdením odporcu, že by s výpoveďou súhlasil. Len rešpektoval existujúci právny stav. Pokiaľ ide o náhradu mzdy, vychádzal z priemerného zárobku vyčísleného odporcom, ktorý bral ako základ pre vyplatenie odstupného. L.. C. mu nikdy neponúkol prácu vo svojom oddelení. Stretávali sa spolu na vedeckej rade, ale práca v jeho oddelení navrhovateľovi

nebola ponúknutá. Bol direktívne pridelený k riaditeľovi. V súvislosti so zrušením oddelenia mu iná práca ako u riaditeľa ponúknutá nebola. S prácou v rozsahu svojej kvalifikácie súhlasil, avšak jednalo sa o prácu na neexistujúcom projekte. Po tom ako si organizácia zrejme uvedomila, že výpoveď je v rozpore so zákonom, bol pozvaný na jednanie k riaditeľovi. Na tomto jednaní mu riaditeľ nadiktoval podmienky, ktoré pre neho boli neprijateľné. Bol mu ponúknutý nástup do konkrétneho oddelenia, ale nie na konkrétnu prácu. Nemohol vedieť, že jeho oddelenie bude zrušené, nakoľko projekt mal aj iné úlohy. Ohľadne ďalšieho pracovného zaradenia začal jednať až 13.01., v prípade, ak by mu bolo ponúknuté niečo pol roka dopredu, nemohol v tom čase ešte vedieť o zrušení oddelenia.

Riaditeľ ústavu mu ponúkol prácu na projekte zaoberajúcom sa modelovaním hydrochemického transportu podzemných vôd. Túto prácu spočiatku aj v medziach svojej kvalifikácie vykonával. Riaditeľ ústavu však chcel, aby bol programátorom, na čo kvalifikáciu nemal. Neskôr ho riaditeľ preradil na prácu, na ktorú ako vyšlo neskôr najavo, nebol projekt. Čo sa týka pokračovania v práci rozporoval ponuky v oddelení W.. N. a L.. C.. Je pravdou, že riaditeľ mu poslal list, kde bola ponuka práce v oddelení W.. N., avšak mu boli ponúknuté neprijateľné podmienky. Je pravdou, že pôvodná pracovná zmluva bola do 31.12.1998, zastával však názor, že výpoveď, ktorá mu bola daná, pokiaľ súd neurčí jej neplatnosť, pracovný pomer končí uplynutím výpovednej doby. Nemal záujem o novú pracovnú zmluvu na ďalších 5 rokov. Chcel sa s riaditeľom dohodnúť, aby mu bolo umožnené odpracovať do decembra 1998 podľa pôvodnej zmluvy. Po výzve odporcom nenastúpil do práce, nakoľko odporca s ním neuzavrel novú pracovnú zmluvu, pričom vo výzve resp. vo výpovedi z pracovného pomeru ho upozornil, že pôvodná pracovná zmluva bola uzavretá na dobu určitú. Navrhovateľ požadoval uzatvorenie novej pracovnej zmluvy s novou pracovnou náplňou. Náplňou jeho práce bola práca riziková, preto požadoval, aby s ním bola uzatvorená riadna pracovná zmluva. Bola by mu postačovala aj pôvodná pracovná náplň, bol však ochotný prísúpiť aj na inú pracovnú náplň.

Z výsluchu svedka L.. U. C. súd zistil, že na ústave funguje zamestnanie vedených pracovníkov na tom princípe, že musí byť výskumný projekt na ktorom vedeckí pracovníci pracujú, toto zamestnanie je na určitú dobu a po zániku projektu sa musí nájsť nový, do ktorého pracovníci prejdú. Navrhovateľ pracoval na projekte v rokoch 1995 až 1997. Podľa vyjadrenia vedúceho oddelenia na projekte navrhovateľ dostatočne nespolupracoval, čo sa snažil riešiť tým, že mu ponúkol v roku 1996 prácu u W.. N.. Oddelenie, na ktorom pracoval navrhovateľ bolo zrušené od 01.01.1998 z dôvodu, že v septembri 1997 skončil výskumný projekt. Navrhovateľovi bola ponúknutá práca u W.. N.. Do tohto oddelenia odmietol prejsť aj napriek tomu, že sa zúčastnil seminára v Starej lesnej v roku 1996. Bola mu ponúknutá práca aj na inom oddelení, kde bolo potrebné dohodnúť sa s vedúcim o ďalšej výskumnej práci. Na toto oddelenie prešli dvaja kolegovia navrhovateľa. Nakoľko sa navrhovateľ nedohodol na prechode do iného výskumného oddelenia, zobral ho pod svoje vedenie. Po tom, ako mu bola daná výpoveď niekedy v júli napísal navrhovateľ list, že s výpoveďou nesúhlasí, na základe čoho mu odporca odpísal, aby nastúpil do práce. Navrhovateľ sa zúčastnil rokovania, kde bol prítomný aj L.. N., zápis však odmietol podpísať a odmietol aj ponúknutú prácu u W.. N.. predtým, ako sa zúčastnil rokovania už podal návrh na súd, čiže nemal záujem sa dohodnúť.

Z výsluchu svedka na pojednávaní dňa 11.05.2016 súd zistil, že v akadémii zaradenie zamestnanca ako vedeckého pracovníka predstavuje vykonávanie tvorivej činnosti a prechodom do oddelenia optických pamätí by nedošlo k zmene pracovného zaradenia navrhovateľa. Projekt (nové typy hradlových polí s vysokým stupňom integrácie) v ktorom pôsobil navrhovateľ bol ukončený v roku 1997 a navrhovateľ mal predložiť sám projekt alebo sa zaradiť do iného, už existujúceho projektu. Vedúci projektu L.. C. v roku 1997 vedel, že toto oddelenie bude ukončené, preto sa riešilo zaradenia pracovníkov do iných oddelení. Navrhovateľ bol aj z tohto dôvodu účastníkom vedeckého workshopu v Starej Lesnej. V tom čase sa svedok pýtal navrhovateľa, či by mu vyhovovala takáto práca v oddelení optických pamätí, na čo mu navrhovateľ odpovedal áno. Navrhovateľ bol dočasne pridelený k svedkovi z dôvodu, že za iných okolností ak je zaradený v rámci projektu, administratívne záležitosti typu dovolenka, PN-ka má na starosti vedúci tohto projektu. Bežná prax je, že vedecký pracovník si má vytvoriť nejaký projekt a v prípade, že by videli, že na tomto projekte pracuje, aj keby projekt ešte nebol schválený, ostal by naďalej u odporcu pracovať. Navrhovateľ si však nevytvoril žiadny projekt, ani žiadnu tému a nechcel sa začleniť do už existujúcich výskumných tímov. Prechod navrhovateľa do oddelenia optických pamätí sa riešil už od roku 1997, preto ani pri zániku oddelenia v roku 1997 nebola navrhovateľovi daná výpoveď. Projekt týkajúci sa problematiky podzemných vôd nebol, na ničom takom sa navrhovateľ nepodieľal. Ak by navrhovateľ nedostal ponuku pracovať u W.. N., nebol by vyslaný na konferenciu do Tatier. Zmenu pracovnej náplne navrhovateľ nedostal a po skončení oddelenia 215 ani písomne pracovnú náplň nežiadal. S navrhovateľom sa stretli dňa 06.08.1998 kde riešili jeho prípadný nástup

do práce. Nakoľko navrhovateľ mal nastúpiť na základe predchádzajúcej pracovnej zmluvy, nedošlo k zmene tejto pracovnej zmluvy, navrhovateľ oznámil, že do zamestnania nenastúpi. Výpoveď neodvolali, táto sa riešila v súdnom konaní, čakali na výsledok konania. K zmene pracovnej zmluvy nedošlo, nebol na to dôvod, pretože funkcia vedeckého pracovníka a jeho náplň práce by sa prechodom do iného oddelenia nezmenila. Navrhovateľ mal možnosť sa ešte v roku 1997 vyjadriť, že prechod do oddelenia nezodpovedá jeho kvalifikácii, on však s prechodom súhlasil. Každý projekt má svoje trvanie, má určený začiatok a koniec, je tam presný dátum ukončenia projektu. Navrhovateľ preto musel vedieť, kedy oddelenie 215 skončí. Projektová úloha uvedená v pracovnej náplni z 30.04.1992 nebola riešená v oddelení L.. C.. V čase, keď bol navrhovateľ zaradený do tímu L.. C. sa nerobili zmeny v pracovnej náplni navrhovateľa. Úloha označená v pracovnej náplni z 30.04.1992 aj úloha v oddelení č. 215 - analyzátor fyziologických a patologických vlastností kože na báze neinvazívnych planárnych biosenzorov si vyžadovala prácu chemika.

Z výsluchu svedka L.. S. N. súd zistil, že po skončení projektu, na ktorom pracoval navrhovateľ bolo oddelenie zrušené a bolo potrebné začleniť pracovníkov. Začlenenie pracovníkov bolo úspešné okrem navrhovateľa, ktorý mal pocit, že všetky ponúknuté miesta sú pre neho nevhodné. Po ukončení pracovného pomeru navrhovateľ poslal list v ktorom uviedol, že nesúhlasí s výpoveďou. Ústav mu odpovedal, že má nastúpiť do práce a dal mu lehotu asi dva týždne. Po uplynutí lehoty sa navrhovateľ zúčastnil jednania, spočiatku len s riaditeľom, neskôr bol prizvaný aj svedok, nakoľko riaditeľ chcel robiť zápis z jednania. Tento zápis navrhovateľ odmietol podpísať. V prípade, ak by bol robil zápisnicu do zápisnice sa uvádzajú vyjadrenia jednej aj druhej strany, inak by nemala význam. Nakoľko sa navrhovateľ vyjadril, že zápisnicu nepodpíše, zápisnica z jednania sa potom nespisovala. Celé rokovanie bolo o tom, že bol pripravený konkrétny návrh, avšak navrhovateľ túto prácu odmietol. Konkrétny návrh svedok nevidel, avšak v čase, keď vstúpil do jednania sa to celé krútilo okolo nástupu navrhovateľa do práce, preto usudzoval, že v úvode bol predložený návrh na pracovné zaradenie.

Z výsluchu svedkyne F.. O. N., Y. súd zistil, že v čase, keď sa navrhovateľ dostal do situácie, že nemal grant, nemal výskumnú úlohu, sa na ňu obrátil riaditeľ ústavu, či by navrhovateľ nemohol pracovať v ich kolektíve. Celkom sa jej to pozdávalo, nakoľko pracovali medzi fyzikou a chémiou a človek by sa im zišiel. Stretla sa preto s navrhovateľom, kde sa o tom rozprávali. Mali aj konferenciu vo Vysokých Tatrách od 03. do 05. februára 1997, kde sa zúčastnil aj navrhovateľ a rozoberali dané veci. Po mesiaci prišiel navrhovateľ a povedal, že nemá záujem s nimi pracovať. Je pravdou, že od januára 1998 s navrhovateľom nekomunikovala, nakoľko 3-4 mesiace v roku pracuje v zahraničí. Navrhovateľa oslovili s nastávajúcou výskumnou úlohou, kde potrebovali chemika, avšak nemali dostatočne vybavené laboratórium, čo však nie je problém, lebo laboratória môžu používať aj na Chemickej fakulte. Išlo len o to, či navrhovateľ chce s nimi pracovať, nakoľko v apríli sa dávali granty a chcela vedieť, či navrhovateľ bude s nimi pracovať na výskumnej úlohe. Na začiatku roka sa pripravujú podklady vedeckého charakteru a posledná vec, ktorá sa dopisuje sú peniaze a vedecké kapacity. Svedkyňa napísala vedeckú stránku a v apríli potrebovala zistiť, či navrhovateľ bude s nimi pracovať. Keďže sa vyjadril, že nebude, do podkladov ho nepísala. V priebehu roku 1997 pripravovali grant a začiatkom roku ju navrhovateľ oslovil, že navrhovateľ nemá grant, nech ho teda získa na svoju stranu. Svedkyňa preto zavola navrhovateľa na konferenciu. Následne sa svedkyňa opravila, že v roku 1997 bola v Japonsku a ďalší dátum grantu sa im posunul o rok, prostredníctvom kolegyne oslovila v roku 1998 navrhovateľa, či má záujem u nich pracovať. V prípade, že by nepracoval v ich kolektíve, mohol požiadať o grant ako samostatný vedecký pracovník. Osobne konzultovali s riaditeľom problematiku preradenia navrhovateľa do ich oddelenia v máji 1997, počas Vianoc bola na ústave, kde je možné, že tiež konzultovali zaradenia navrhovateľa do jej kolektívu, nakoľko ústav vedeckých pracovníkov len tak neprepúšťa. Osobne s navrhovateľom v tomto období nehovoril, iba emailom oslovila kolegyňu M., ktorú poprosila, aby ešte raz oslovila navrhovateľa, či nechce pracovať na ich grante. Prostredníctvom nej sa dozvedela, že navrhovateľ záujem nemá.

Z výsluchu svedka L.. U. O. súd zistil, že s navrhovateľom spolu pracovali na jednom oddelení, vzhľadom k tomu, že už nemali žiadnu úlohu, bolo im avizované, že v oddelení k 31.12.1997 končia. Od 01.01.1998 dostal od riaditeľa dekrét a prešiel do oddelenia L.. C., bolo to automatické, s týmto oddelením roky spolupracovali. Nepamätal si, či o svojom prechode do tohto oddelenia hovoril aj s L.. C., pravdepodobne áno. O tom, že oddelenie bude zrušené vedeli, nevedel sa vyjadriť, či to bolo avizované len jemu, ale predpokladá, že to bolo oznámené všetkým.

Z výsluchu svedka L.. A. C. súd zistil, že navrhovateľa prijímal do zamestnania on, od 01.12.1993 do 31.12.1997 bol jeho priamym nadriadeným, avšak vzhľadom na to, že odmietol pracovať na jeho projekte, pracoval na projekte v inom ústave. Vega projekt, ktorého bol vedúcim zanikol k 31.12.1997 a riaditeľ ich pracovné zaradenie riešil tak, že im ponúkol prácu na oddelení L.. C.. S navrhovateľom mali chladné vzťahy, nakoľko pracoval na projekte fyzikálneho ústavu, takže sa bližšie nevedel vyjadriť prečo neprešiel k L.. C.. Má však vedomosť o tom, že mu bola ponúknutá práca u W.. N. a u L.. C., osobne však pri tých jednaniach nebol. Projekt Vega sa musí prihlásiť rok dopredu a práca na ich projekte končila, rok dopredu sa vedelo, že ich oddelenie zanikne. Riaditeľ si ho zavolať a ponúkol mu prácu u L.. C.. o tom, že navrhovateľ túto prácu neprijal sa dozvedel od p. N..

Z výsluchu svedkyne F.. S. M. súd zistil, že náplň vedeckého pracovníka I predstavuje tvorivú funkciu, tvorivú činnosť, štúdium nových vecí, nových poznatkov, pričom úlohou je zabezpečovať projekty a spolupracovať pri riešení týchto projektov. Pokiaľ je vedecký pracovník vedúcim projektu, mal by si sám riadiť svoju činnosť v intenciách tohto projektu. V prípade, že nie je vedúcim projektu, jedná sa o spolupracovníka a vzhľadom na funkciu, na ktorej bol navrhovateľ by mal navrhovateľ samostatne spolupracovať na projekte bez toho, aby ho niekto konkrétne riadil. Navrhovateľ mal možnosť vykonávať v auguste 1998 prácu na oddelení optických pamätí. Táto činnosť v projekte bola spojená s chémiou. Spolupracovali s viacerými chemickými pracoviskami, takže tam bol priestor aj pre navrhovateľa. Vedúci projektu mohol využiť schopnosti spolupracovníkov aj v širšom rozsahu ako bol ich odbor za predpokladu, že títo pracovníci mali schopnosti a vedomosti pracovať aj na iných otázkach. V predmetnom období pracovala svedkyňa na oddelení optických pamätí vo funkcii odpornej asistentky. Z hľadiska náplne práce to bolo nižšie ako vedecký pracovník. Nemali k dispozícii chemické laboratórium, ale na ústave chemické laboratóriá boli, takže v prípade potreby sa dali využiť. Laboratóriá organických syntéz na ústave neboli. V minulosti také laboratóriá nevyužívali, lebo nemali takého kolegu, ktorý by na tom pracoval.

Z pracovnej zmluvy zo dňa 12.12.1996 uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom súd zistil, že pracovná zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 01.01.1997 do 31.12.1998 na funkčné miesto vedecký pracovník I., funkcia výskumná - vývojový pracovník III.

Z listiny označenej ako „výpoveď“ zo dňa 26.02.1998 súd zistil, že v súvislosti so zrušením výskumného oddelenia č. 215 odporca dal navrhovateľovi výpoveď z dôvodu podľa § 46 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce, pričom pracovný pomer mal skončiť 31.05.1998.

Z listiny na č.l. 7 zo dňa 24.06.1998 súd zistil, že navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, nakoľko neboli splnené podmienky na danie výpovede zo strany organizácie. Listina bola prevzatá odporcom 29.06.1998.

Z listiny na č.l. 24 zo dňa 23.07.1998 súd zistil, že odporca oznámil navrhovateľovi, že vzhľadom na jeho trvanie na ďalšom zamestnaní môže do práce nastúpiť ihneď, pričom bude zaradený do oddelenia optických pamätí. Zároveň upozornil navrhovateľa, že ak nenastúpi do práce najneskôr do 07.08.1998, považuje to za prejavovaný nezáujem o ďalšie vykonávanie práce v ústave. Uvedenú listinu prevzal navrhovateľ dňa 28.07.1998.

Z listiny na č.l. 98 zo dňa 22.01.2004 súd zistil, že L.. A. C., Y.. bol ako člen operatívnej rady riaditeľa informovaný o zrušení oddelenia mikroelektronických štruktúr a možnostiach ďalšieho uplatnenia jeho pracovníkov v rámci Ústavu informatiky. Bola im ponúknutá potenciálna možnosť pracovného zaradenia v Oddelení elektrónovej litografie, ktorého bol v danom období vedúcim, ako aj v oddelení W.. N.. Po obdržaní tejto ponuky ho navštívili kolegovia L.. A.. C., Y.. a L.. U.. O. a dohodli sa na ich zaradení do oddelenia. Navrhovateľ ho v tejto veci nenavštívil a ani iným spôsobom neprejavil záujem o prácu v ich oddelení. Nakoľko v tom čase vykonával funkciu predsedu Vedeckej rady Ústavu informatiky SAV, osobne ponúkol navrhovateľovi možnosť prediskutovať otázku jeho ďalšieho pracovného zaradenia pred Vedeckou radou, navrhovateľ na túto ponuku nereagoval.

Z oznámenia výšky priemerného mesačného zárobku zo dňa 15.12.2011 spolu s prílohami súd zistil, že priemerný denný zárobok navrhovateľa predstavuje sumu 17,48 Eur (526,67 Sk). Tento denný zárobok slúži pre výpočet náhrady mzdy a je ako podiel mzdy vyplatené za odpracovanú dobu a počtu skutočne odpracovaných dní, pričom rozhodujúcim obdobím pre výpočet je štvrťrok predchádzajúci obdobiu, kedy

vznikne dôvod na jeho použitie, t.j. I. štvrťrok 1998. Priemerný mesačný zárobok je potom určený ako 21,74 násobok (priemerný počet dní v mesiaci) tohto denného hrubého zárobku. Priemerný mesačný zárobok navrhovateľa teda činil (380,06 Eur) 11.449,80 Sk. Súčasťou tohto oznámenia je aj mzdový list navrhovateľa za rok 1998, z ktorého je tiež zrejmá priemerná denná mzda 526,67 Sk. Zároveň je k oznámeniu priložený aj mzdový list za rok 1998, z ktorého vyplýva, že za obdobie január 1998 mal navrhovateľ hrubú mzdu 12.082,- Sk, za február 1998 - 12.060,- Sk, za marec 1998 - 9.681,- Sk, za apríl 1998 - 11.126,- Sk a za máj 1998 - 10.988,- Sk.

Pokiaľ ide o výšku priemernej dennej aj mesačnej hrubej mzdy uvedenej v tomto oznámení odporcom, na tejto výške sa na pojednávaní konanom dňa 19.12.2011 zhodli právny zástupca navrhovateľa aj právny zástupca odporcu.

Zo správy z pracovnej cesty - seminár TCOF '97 zo dňa 11.02.1997 súd zistil, že v dňoch 03. až 05.februára 1997 sa uskutočnil v hoteli Academia Stará Lesná workshop s medzinárodnou účasťou na tému „Tenkovrstvové vodivé organické filmy“ Na uvedenej akcii sa zúčastnili štyria pracovníci ÚPS SAV - L.. U.. C., O.. N., M.. G., S.. M..

Z pracovnej náplne navrhovateľa zo dňa 30.04.1992 súd zistil, že navrhovateľ vykonával funkciu vedecký pracovník I - výskumno - vývojový pracovník III, ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach. Vyriešené výsledky aplikuje v praxi pre široké využitie. Využíva najnovšie teoretické poznatky a využíva ich na riešenie zložitých technologických problémov prípravy mikroelektronických štruktúr. Je spoluriešiteľom projektovej úlohy „Nové typy hradlových polí s vysokým stupňom integrácie“.

Z pracovnej náplne L.. A. C. zo dňa 30.04.1992 súd zistil, že L.. C. vykonával funkciu vedecký pracovník I - výskumno - vývojový pracovník III, ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach vrátane spolupráce s praxou, ako aj zahraničnej spolupráce. Vede riešiteľský kolektív, zodpovedá za plnenie zverených výskumných úloh ako aj úloh organizačno-ekonomických spojených s vedením kolektívu riešiteľov. Vyhľadáva perspektívne smery výskumu a vývoja, definuje konkrétne úlohy v rámci projektu, zabezpečuje ich riešenie, publikuje výsledky riešenia. Ako vedúci projektu reprezentuje pracovisko na vedeckých a odborných akciách doma i v zahraničí.

Z listiny na č.l. 327 zo dňa 16.07.1998, podpísanej F.. O. N. Y. a F.. S. M. súd zistil, že v decembri 1996 sa na W.. N. obrátil riaditeľ ústavu L.. C. Y. s návrhom, aby bol v budúcnosti (t.j. od roku 1997) riešiteľský kolektív grantového projektu, ktorý vedie, posilnený o L.. G., Y.. Navrhla, aby bol tento termín posunutý o rok, čo by L.. G. umožnilo hlbšie preštudovať problematiku, ktorá je predmetom riešenia tohto projektu. S týmto postupom súhlasil aj L.. G.. Vo februári 1997 zorganizovali v Starej Lesnej 3-dňový seminár s medzinárodnou účasťou TCOF 97 (Thin Conductive Organic Films), ktorého sa zúčastnil aj L.. G.. V máji 1997 W.. N. odišla do Japonska ako štipendistka The Canon Foundation. Keď sa v decembri vrátila, L.. G.Š. ju informoval, že sa definitívne rozhodol nevenovať problematike organických tenkých filmov a preto otázka jeho zaradenia do vyššie spomenutého grantového projektu bola bezpredmetná. Vo februári 1998 urobila ešte jeden pokus. Keď pripravovala návrh nového projektu, poverila F.. S. M. (e-mailom z Japonska), aby zopakovala L.. G. ponuku na spoluprácu. Ten návrh opäť odmietol. Rokovania o možnej spolupráci L.. G. na riešení vedeckého projektu sa zúčastnili spolu s F.. M..

Z pracovnej náplne F.. O. N., Y. zo dňa 30.04.1992 súd zistil, že F.. N. vykonávala funkciu vedecký pracovník I - výskumno - vývojový pracovník III, ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach vrátane spolupráce s praxou, ako aj zahraničnej spolupráce. Vede riešiteľský kolektív, zodpovedá za plnenie zverených výskumných úloh ako aj úloh organizačno-ekonomických spojených s vedením kolektívu riešiteľov. Vyhľadáva perspektívne smery výskumu a vývoja, definuje konkrétne úlohy v rámci projektu, zabezpečuje ich riešenie, publikuje výsledky riešenia. Ako vedúci projektu reprezentuje pracovisko na vedeckých a odborných akciách doma i v zahraničí.

Z ekonomickej správy za rok 1997 súd zistil, že vedúca projektu F.. N. vypracovala ekonomickú správu za projekt „Nelineárne procesy v tenkých a ultratenkých organických filmov“, ktorý prebiehal v období od 01/1995 do 12/1998, kde uviedla, že v r. 1997 skončil spoločný projekt s Manchesterskou univerzitou,

ktorý financovala British Council v rámci Academic Links. Na záver zorganizovali 3-dňový seminár s medzinárodnou účasťou TCOF 97 v Starej Lesnej.

Z pracovnej zmluvy F. O. N. zo dňa 10.12.1993 súd zistil, že pracovná zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 01.01.1994 do 31.12.1998 na funkčné miesto vedecký pracovník I., funkcia výskumník - vývojový pracovník III.

Zo žiadosti o grant z 19.01.1998 súd zistil, že vedúca projektu F. O. N. požiadala o grant pre projekt „(Usporiadané) Nanokompozitné filmy pre optické aplikácie“ s dobou riešenia projektu od 01/1999 do 12/2001 s tým, že plánovala zaangažovať pracovníka Chemickotechnologickej fakulty ako spoluriešiteľa projektu.

Podľa § 226 O.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení účinnom v čase skončenia pracovného pomeru ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

Podľa § 44 ods. 3 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce výpoveď, ktorá bola doručená druhému účastníkovi, môže sa odvolať len s jeho súhlasom; odvolanie výpovede i súhlas s jej odvolaním treba urobiť písomne.

Podľa § 79 ods. 1 O.s.p. konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, prípadne aj dátum narodenia a telefonický kontakt, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha. Ak je účastníkom právnická osoba, návrh musí obsahovať názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Ak je účastníkom zahraničná osoba, k návrhu musí byť pripojený výpis z registra alebo z inej evidencie, do ktorej je zahraničná osoba zapísaná. Ak je účastníkom fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, návrh musí obsahovať obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. Ak sa návrh týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným (§ 90), nazýva sa žalobou.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 07.12.2005, č.k. 7C 234/1998-146 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.10.2007, č.k. 5Co 448/2006-179, súd určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná navrhovateľovi dňa 26.02.1998 je neplatná. Toto rozhodnutie nadobudlo vo výroku týkajúcom sa neplatnosti výpovede právoplatnosť 07.01.2008 a v tejto časti nebolo dotknuté ani rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Predmetom konania tak ostala náhrada mzdy s ohľadom na ustanovenie § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce, podľa ktorého ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľ po doručení výpovede (ktorej neplatnosť bola právoplatne potvrdená) listom zo dňa 24.06.1998 oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, pričom odporca túto písomnosť prevzal dňa 29.06.1998. Následne odporca listom zo dňa 23.07.1998 oznámil navrhovateľovi môže do práce nastúpiť ihneď, pričom bude zaradený do oddelenia

optických pamätí. Zároveň upozornil navrhovateľa, že ak nenastúpi do práce najneskôr do 07.08.1998, považuje to za prejavovaný nezájum o ďalšie vykonávanie práce v ústave. Uvedenú listinu prevzal navrhovateľ dňa 28.07.1998.

V prvom rade sa súd zaoberal tým, či odporca umožnil navrhovateľovi pokračovať v práci tak, ako to má na mysli ustanovenie § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce. Iba také pridelenie práce, ktoré by zodpovedalo obsahu pracovnej zmluvy možno považovať za umožnenie zamestnancovi pokračovať v práci zo strany zamestnávateľa, čo by malo za následok zánik nároku na náhradu mzdy. Navrhovateľ v priebehu konania namietal, že odporca mu neumožnil pokračovať v práci tak, ako to vyplývalo z obsahu pracovnej zmluvy a po tom, čo mu oznámil, že môže nastúpiť do práce a bude zaradený na oddelenie optických pamätí nechcel s ním uzatvoriť novú písomnú zmluvu. V danom prípade súd konštatuje, že oznámením navrhovateľa po neplatne danej výpovedi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, dochádza k situácii, kedy jeho pracovný pomer trvá naďalej v stave v akom bol predtým, než došlo k výpovedi zo strany zamestnávateľa. V posudzovanej veci to znamená, že oznámením navrhovateľa, že trvá na ďalšom zamestnávaní sa v podstate obnovuje pracovná zmluva, na základe ktorej bol, do podania výpovede zo strany odporcu, zamestnaný. Z uvedenej zmluvy je zrejmé, že táto bola uzatvorená na dobu určitú od 01.01.1997 do 31.12.1998, pričom navrhovateľ bol zaradený ako vedecký pracovník I. Z pracovnej náplne vedeckého pracovníka vyplýva, že tento samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach. Vyriešené výsledky aplikuje v praxi pre široké využitie. Využíva najnovšie teoretické poznatky a využíva ich na riešenie zložitých technologických problémov prípravy mikroelektronických štruktúr. Pri skúmaní, či odporca umožnil navrhovateľovi pokračovať v práci sa súd zaoberal tým, či bol odporca schopný prideliť navrhovateľovi pôvodnú prácu, t.j. takú, ktorú vykonával pre tým, než mu dal odporca výpoveď.

Dokazovaním bolo preukázané, že navrhovateľ pôsobil u odporcu ako vedecký pracovník - chemik, pričom pred výpoveďou zo strany odporcu pracoval spolu s ďalšími dvomi kolegami na oddelení č. 215, ktoré bolo ukončené z dôvodu ukončenia výskumného projektu. Ešte pred ukončením tohto výskumného projektu bola navrhovateľovi ponúknutá práca na oddelení W. N. v oddelení optických pamätí. Táto skutočnosť je zrejmá najmä z výpovedí L. C. V. W. N., ktorí potvrdili, že navrhovateľovi bola ponúknutá práca v tomto oddelení ešte niekedy v roku 1997 pred zrušením oddelenia navrhovateľa. Z výpovede L. C. je zrejmé, že W. N. oslovil ešte pred zrušením oddelenia navrhovateľa, či by nemala miesto pre navrhovateľa vo svojom oddelení. Navrhovateľ bol aj z tohto dôvodu účastníkom vedeckého workshopu v Starej Lesnej. Z výpovede W. N. je zrejmé, že sa spolu s navrhovateľom bavili o prípadnom prechode do ich oddelenia na spoločnom školení v Starej Lesnej v roku 1997, ktorého sa obaja zúčastnili. Z uvedeného mal súd za preukázané, že odporca mal záujem aj po ukončení výskumného projektu a zrušení oddelenia naďalej zamestnávať navrhovateľa, teda zabezpečiť pokračovanie v zamestnaní, pričom ešte pred zrušením oddelenia v ktorom pôsobil navrhovateľ, bol tento oslovený s ďalšou ponukou. Uvedené potvrdzuje aj listinný dôkaz založený na čl. 327 zo dňa 16.07.1998 podpísaný W. N. a W. M., z ktorého vyplýva, že v decembri 1996 oslovil W. N. riaditeľ ústavu s návrhom, aby bol v budúcnosti posilnený riešiteľský kolektív grantového projektu, ktorý viedla, o navrhovateľa. Navrhovateľ sa zúčastnil s W. N. konferencie vo Vysokých Tatrách a následne v decembri 1997, keď sa vrátila z Japonska jej navrhovateľ oznámil, že sa rozhodol definitívne nevenovať problematike organických tenkých filmov. Následne sa vo februári 1998 W. N. pokúsila navrhovateľa osloviť prostredníctvom W. M., no navrhovateľ opäť návrh odmietol. Pokiaľ ide o účasť navrhovateľa na seminári v Starej Lesnej, z ekonomickej správy za rok 1997 vyplýva, že uvedený seminár bol zorganizovaný na záver ukončenia projektu s Manchesterskou univerzitou, ktorý skončil v roku 1997 (31.03.) a ktorý viedla W. N.. Navrhovateľ preto nemal dôvod zúčastniť sa uvedeného seminára pokiaľ by nebol mal záujem spolupracovať s W. N..

Čo sa týka námietky navrhovateľa, že W. N. sa vo svojej výpovedi poplietla chronológia a v roku 1997 neponúkla prácu navrhovateľovi vo svojom oddelení, ale tak urobila až v roku 1998 prostredníctvom svedkyne W. M., súd uvedený dôkaz vyhodnocoval v kontexte listiny zo dňa 16.07.1998. Zároveň konštatuje, že svedkyňa bola v konaní vypočutá až po 6 rokoch od kedy mala ponúknuť navrhovateľovi prácu vo svojom oddelení, v dôsledku čoho je možné predpokladať, že si podrobnosti, najmä dátumy presne nepamätala. Súd však poukazuje na listinu zo dňa 16.07.1998, z ktorej vyplýva, že

W.. N. ponúkla navrhovateľovi práci v roku 1997 a opätovne v roku 1998, ktorú W.. N. vlastnoručne podpísala.

Navrhovateľ namietal aj skutočnosť, že svedkyňa W.. M. nepotvrdila výpoveď W.. N. v tom, že by ju W.. N. oslovila, aby ponúkla navrhovateľovi prácu v ich oddelení. Súd považuje za potrebné uviesť, že svedkyňa bola v konaní vypočutá po 17 rokoch a s odstupom času si už nemusela pamätať na podrobnosti, avšak zároveň súd konštatuje, že k tejto otázke svedkyňu nikto s účastníkov nedopytoval. Pokiaľ svedkyňa v rámci svojho výsluchu sama spontánne nevyviedla, že by oslovila navrhovateľa s ponukou práce v ich oddelení neznamená to, že by výpoveď W.. N. popierala. Svedkyňa M. rovnako podpísala záznam zo dňa 16.07.1998, v ktorom sa konštatuje, že po inštruovaní W.. N. oslovila navrhovateľa s ponukou práce v ich oddelení.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že v oddelení optických pamätí nemohol vykonávať svoju prácu ako chemik súd poukazuje najmä na výpoveď W.. N., z ktorej je zrejmé, že by práve v oddelení potrebovala chemika a aj keď ich oddelenie nemalo dostatočne vybudované laboratórium, netvorilo to prekážku, nakoľko mohli používať laboratóriá Chemickej fakulty. Uvedené potvrdzuje svojou výpoveďou aj W.. M., ktorá potvrdila, že na oddelení optických pamätí by bol priestor pre navrhovateľa, nakoľko toto oddelenie je spojené aj s chémiou. Rovnako to potvrdzuje aj žiadosť W.. N. o grant na projekt „(Usporiadané) Nanokompozitné filmy pre optické aplikácie“, z ktorého je zrejmé, že chceli v projekte zaangažovať pracovníka Chemickotechnologickej fakulty ako spoluriešiteľa projektu.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že na stretnutí 06.08.1998 s ním riaditeľ odporcu odmietol spísať novú zmluvu súd poukazuje už na vyššie uvedené odôvodnenie, z ktorého je zrejmé, že oznámením zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní po tom, čo mu bola daná neplatná výpoveď z pracovného pomeru, pracovný pomer naďalej trvá. To znamená, že pracovný pomer trvá na základe tej pracovnej zmluvy, z ktorej mu bola daná neplatná výpoveď. Uzatváranie novej zmluvy zo strany odporcu by preto nemalo význam, nakoľko pracovný pomer by naďalej trval na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 12.12.1996 na dobu určitú do 31.12.1998. Súd sa nestotožnil ani s námietkou odporcu, že prechodom na oddelenie optických pamätí by došlo k zmene obsahu pracovnej zmluvy, nakoľko obsahom pracovnej zmluvy je vykonávanie funkcie vedeckého pracovníka a pracovná náplň zo dňa 30.04.1992 určuje čo presne je predmetom tejto funkcie. Prechodom navrhovateľa do iného oddelenia, konkrétne do oddelenia optických pamätí nedošlo k zmene obsahu pracovnej zmluvy. Navrhovateľ teda nedôvodne odmietol možnosť pokračovať v ďalšom zamestnávaní u odporcu.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že v pracovnej náplni z 30.04.1992 je napísaná konkrétna pracovná úloha, ktorej sa mal venovať (Nové typy hradlových polí s vysokým stupňom integrácie) a prípadným prechodom do oddelenia W.. N. by bolo potrebné urobiť novú pracovnú náplň, pretože by to malo základný význam pre určenie, či sa navrhovateľ pracovne uplatní alebo neuplatní, súd poukazuje na výpoveď navrhovateľa v rámci pojednávania konanom 11.05.2016, kde uviedol, že ku koncu jeho výkonu práce pôsobil od vydania pracovnej náplne z 30.04.1992 minimálne na ďalších dvoch projektoch. Ani v týchto prípadoch sa pracovná náplň nemenila, nakoľko to nebolo potrebné, pretože obsah pracovnej náplne sa zaradením navrhovateľa do iného oddelenia, prípadne prácou na novej výskumnej úlohe nemenil. Menila sa len téma projektu, jeho zaradenie vedeckého pracovníka a obsah práce vedeckého pracovníka - ktorý samostatne rieši závažné a zložité výskumné a vývojové úlohy v širších vecných a spoločenských súvislostiach a vyriešené výsledky aplikuje v praxi pre široké využitie zostal nemenný.

Navrhovateľ v konaní namietal, že odporca po tom, čo mu oznámil, že môže nastúpiť do práce neodvolal výpoveď zo dňa 26.02.1998. Súd konštatuje, že samotný list odporcu zo dňa 23.07.1998, ktorým oznámil navrhovateľovi, že môže pokračovať v práci pre odporcu je možné hodnotiť ako právny úkon podľa § 44 ods. 3 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce, teda odvolanie výpovede zo strany odporcu.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľ listom doručeným odporcovi 29.06.1998 oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Týmto momentom pokračovalo trvanie pracovného pomeru z pracovnej zmluvy uzavretej dňa 12.12.1996 a v zmysle § 61 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu mzdy. Táto náhrada patrí navrhovateľovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do doby, keď mu odporca umožnil pokračovať v práci. Ako bolo vyššie uvedené, odporca oznámil navrhovateľovi možnosť pokračovať v práci listom zo dňa 23.07.1998, ktorý navrhovateľ

prevzal 28.07.1998. Navrhovateľ teda mohol nastúpiť do práce najskôr deň nasledujúci po doručení tejto listiny. Za toto obdobie, teda od 29.06.1998 do 29.07.1998 patrila navrhovateľovi náhrada mzdy. Nakoľko navrhovateľ nedôvodne odmietol pokračovať vo vykonávaní práce pre odporcu, nemá nárok na náhradu mzdy za ďalšie obdobie.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a spravidla začína na základe návrhu na začatie konania (žaloby). Tento spôsob začatia konania predpokladá aj citované ustanovenie § 79 O.s.p. Iba v prípadoch, v ktorých to zákon *expressis verbis* pripúšťa, občianske súdne konanie môže začať aj na základe rozhodnutia súdu. Vo veciach, v ktorých sa konanie môže začať iba na základe návrhu (vždy tomu tak je v sporovom konaní), je podanie návrhu nevyhnutným predpokladom začatia konania.

Z dispozičného princípu vyplýva, že navrhovateľ v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke, a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a posúdiť viac, než čoho sa domáhajú. Napriek tomu, že znenie zákona to neuvádza, bude nepochybné, že zásada viazanosti súdu petitom bude vyžadovať i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než ktorého sa účastníci domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzeným žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Naopak však nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia*, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou návrhu.

Ako súd už vyššie v odôvodnení uviedol, dospel k záveru, že navrhovateľovi patrila náhrada mzdy za obdobie od 29.06.1998 (od kedy oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnaní) do 29.07.1998 (kedy mu bolo umožnené nastúpiť opäť do zamestnania). Vzhľadom k tomu, že na pojednávaní konanom dňa 08.06.2016 navrhovateľ upravil petit návrhu tak, že si uplatnil nárok na náhradu mzdy vo výške 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.10.1998 do zaplatenia, 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.11.1998 do zaplatenia, 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.12.1998 do zaplatenia, 380,06 Eur s úrokmi 17,6% od 01.01.1999 do zaplatenia, súd vzhľadom na viazanosť petitu návrhu nemohol navrhovateľovi prisúdiť viac, než na čo mal nárok, preto návrh v časti nároku na náhradu mzdy zamietol.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O. s. p.)

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak odporca dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, navrhovateľ môže podať návrh na vykonanie exekúcie.